Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo vijeće)

16. svibnja 2017.*

„Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazum – Zlouporaba vladajućeg položaja – Tržište distribucije fitofarmaceutskih proizvoda – Odluka o odbijanju pritužbe – Navodno protutržišno ponašanje proizvođača i distributera – Usklađeno ili koordinirano podnošenje pritužbi proizvođača i distributera pred upravnim i kaznenim tijelima – Prijava navodnih povreda mjerodavnih propisa od strane paralelnih uvoznika– Upravni nadzori koje su zatim provela upravna tijela – Izricanje upravnih i kaznenih sankcija paralelnim uvoznicima od strane nacionalnih tijela – Izjednačavanje podnošenja pritužbi proizvođača i distributera sa zlonamjernim tužbama ili sa zlouporabom upravnih postupaka – Nepostojanje interesa Unije – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu“

U predmetu T-480/15,

Agria Polska sp. z o.o., sa sjedištem u Sosnowiecu (Poljska),

Agria Chemicals Poland sp. z o.o., sa sjedištem u Sosnowiecu,

Star Agro Analyse und Handels GmbH, sa sjedištem u Allerheiligen bei Wildonu (Austrija),

Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, sa sjedištem u Allerheiligen bei Wildonu,

koje su zastupali S. Dudzik i J. Budzik, a zatim P. Graczyk i W. Rocławski, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju J. Szczodrowski, A. Dawes i J. Norris-Usher, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Odluke Komisije C(2015) 4284 *final* od 19. lipnja 2015. (predmet AT.39864 – BASF (ranije AGRIA i dr./BASF i dr.)) kojom je odbijena pritužba koju su tužitelji podnijeli u pogledu povreda članka 101. i/ili 102. UFEU-a koje je navodno počinilo, uglavnom, 13 poduzetnika proizvođača i distributera fitofarmaceutskih proizvoda uz pomoć ili posredovanjem četiriju strukovnih organizacija i jednog odvjetničkog ureda,

OPĆI SUD (prvo vijeće),

u sastavu: I. Pelikánová, predsjednica, P. Nihoul i J. Svenningsen (izvjestitelj), suci,

tajnik: L. Grzegorczyk, administrator,

* Jezik postupka: poljski

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 28. veljače 2017.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelji, Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH i Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, su redom dva društva poljskog prava, jedno društvo njemačkog prava i jedno društvo austrijskog prava koja djeluju u sektoru prodaje fitofarmaceutskih proizvoda u okviru paralelnog uvoza tih proizvoda koji među ostalim omogućuje ostvarivanje dobiti iz razlika u stopama poreza na dodanu vrijednost (PDV) koji se primjenjuje na te proizvode u različitim državama članicama. Te se djelatnosti uglavnom sastoje od uvoza u Poljsku te vrste proizvoda iz država članica u kojima su već odobreni, njihova skladištenja u tužiteljevim skladištima u Poljskoj, te zatim njihova ponovnog izvoza u druge države članice, uključujući one u kojima su ti proizvodi prvotno odobreni, u ovom slučaju uglavnom u Njemačku i Austriju.

Postupak pred UOKiK-om

2 Društvo Agria Polska podnijelo je 1. srpnja 2010. pred Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Ured za zaštitu tržišnog natjecanja i potrošača, Poljska; u daljnjem tekstu: UOKiK) pritužbu (u daljnjem tekstu: nacionalna pritužba) jer je 13 društava povrijedilo Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (Zakon o zaštiti tržišnog natjecanja i potrošača) od 16. veljače 2007. (Dz. U. br. 50, pozicija 331), odnosno društva BASF SE, Bayer CropScience, RWA Raiffeisen Ware Austria AG (u daljnjem tekstu: RWA), Deutscher Raiffeisenverband, Sumi-Agro, Monsanto, Nufarm, Rokita Agro, DuPont, Arysta, Syngenta, Dow i Makhteshim Agan, proizvođači ili distributeri fitofarmaceutskih proizvoda, uz pomoć ili posredovanjem četiriju strukovnih organizacija, odnosno Industrieverband Agrar (u daljnjem tekstu: IVA), Fachverband der chemischen Industrie – Industriegruppe Pflanzenschutz (IGP), European Crop Protection Association i Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin (PSOR), sa sjedištima, redom, u Njemačkoj, Belgiji i Poljskoj, kao i jednog odvjetničkog ureda.

3 Dopisom od 10. kolovoza 2010. predsjednik UOKiK-a obavijestio je društvo Agria Polska da prakse iz nacionalne pritužbe ne mogu više biti predmet istrage tog ureda jer se odnose na godine 2005. i 2006. Naime, na temelju članka 93. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja i potrošača, postupak u području praksi ograničavanja tržišnog natjecanja ne može se pokrenuti po isteku roka od jedne godine koji počinje teći od kraja godine tijekom koje je prestala predmetna povreda.

4 Agria Polska ponovno je 30. kolovoza 2010. pred UOKiK-om podnijela zahtjev za pokretanje istražnog postupka u pogledu navodnog postojanja zabranjenog sporazuma među proizvođačima i distributerima fitofarmaceutskih proizvoda, pri čemu je tvrdila da se nacionalna pritužba, koja je podnesena 1. srpnja iste godine, odnosila i na njihovu povredu pravila iz prava tržišnog natjecanja Europske unije.

5 Dopisom od 22. studenoga 2010. predsjednik UOKiK-a ostao je pri svojem stajalištu te je pojasnio da se rok zastare od jedne godine predviđen poljskim pravom primjenjuje čak i kada se zatražena istraga odnosi na odredbe prava tržišnog natjecanja Unije.

Postupak pred Komisijom

6 Tužitelji i Agro Nova Polska sp. z o.o. podnijeli su 30. studenoga 2010., na temelju članka 7. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101. i 102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.), pritužbu pred Europskom komisijom (u daljnjem tekstu: pritužba). Ta se pritužba odnosila na iste subjekte kao i nacionalna pritužba podnesena pred UOKiK-om. Agro Trade Handelsgesellschaft mbH i Cera Chem S.a.r.l., društva njemačkog odnosno luksemburškog prava, priključila su se pritužbi, o čemu je Komisija obaviještena 15. prosinca 2010. u dodatnim zajedničkim očitovanjima koja su podnijela sva ta društva (u daljnjem tekstu: prvotna društva podnositelji pritužbe). Ta ista društva Komisiji su 27. travnja 2011. podnijela dodatne informacije.

7 Prvotna društva podnositelji pritužbe su 29. srpnja 2011. Komisiji dostavile sažetak pritužbe.

8 Iz dokumenata koje su tako podnijela prvotna društva podnositelji pritužbe proizlazi da se pritužba uglavnom odnosila na povredu članka 101. UFEU-a. Ta se pritužba odnosila i na to da je društvo RWA povrijedilo članak 102. UFEU-a.

9 Općenito, prvotna društva podnositelji pritužbe tvrdila su da su subjekti iz pritužbe prema njima provodili prakse kojima se povređuje pravo tržišnog natjecanja Unije. Te su prakse obično bile u obliku sporazuma i/ili usklađenih djelovanja među tim subjektima te su se sastojale od zlouporabe prijava koje su se usklađeno podnosile pred austrijskim i poljskim upravnim i kaznenim tijelima i kojima se dovodila u pitanje zakonitost poslovnih djelatnosti prvotnih društava podnositelja pritužbe s obzirom na zahtjeve predviđene u propisima primjenjivima na fitofarmaceutske proizvode i na uvjete provedbe paralelne trgovine takvim proizvodima, uključujući na poreznom planu.

10 Prema mišljenju prvotnih društava podnositelja pritužbe, na temelju pogrešnih, krnjih pa čak i lažnih izjava koje su davali subjekti iz pritužbe kako bi ih isključili s tržišta, austrijska i poljska upravna, porezna i kaznena tijela nad njima su pogrešno provodila brojne upravne nadzore, uključujući nadzor na licu mjesta i oduzimanje fitofarmaceutskih proizvoda u njihovim skladištima, te su se protiv njih pokretali kazneni postupci, pritom još u dijelu godine od strateške važnosti za trgovinu fitofarmaceutskim proizvodima koja ovisi o sezoni, odnosno u prvom dijelu godine.

11 U okviru tih upravnih i kaznenih postupaka prvotnim društvima podnositeljima pritužbe izrečene su visoke novčane kazne, što je uostalom dovelo do stečaja jednog od njih, društva Agria Polska, i do mjera zabrane stavljanja na tržište fitofarmaceutskih proizvoda u ključnom trenutku godine za trgovinu tom vrstom proizvoda. To je prvotnim društvima podnositeljima pritužbe uzrokovalo veliki gubitak tržišnih udjela koji se teško može nadoknaditi.

12 Međutim, prvotna društva podnositelji pritužbe, kojima su izrečene upravne i kaznene sankcije, u određenim su slučajevima povodom tužbi podnesenih nadležnim nacionalnim sudovima dobila poništenje navedenih sankcija ili znatna smanjenja njihova iznosa, čime je dokazana zlouporabna i lažna narav izjava subjekata iz pritužbe, koje prvotna društva podnositelji pritužbe nazivaju „zlonamjernim postupcima” u smislu sudske prakse koja proizlazi iz presude od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183).

13 Prvotna društva podnositelji pritužbe također su tvrdila da su ti postupci prokazivanja koje su provodili subjekti iz pritužbe, bili pospješeni aktivnim sudjelovanjem njemačkih tijela, osobito predstavnika veleposlanstva Savezne Republike Njemačke u Republici Poljskoj, kao i poljskih tijela. Proizvođači i distributeri fitofarmaceutskih proizvoda intenzivno su lobirali pred navedenim nacionalnim tijelima u tom pogledu.

14 Komisija je 27. ožujka 2012., u dogovoru s prvotnim društvima podnositeljima pritužbe, proslijedila pročišćenu verziju pritužbe koja nije klasificirana oznakom tajnosti subjektima na koje se odnosi ta pritužba, te su oni u razdoblju od travnja do lipnja 2012. podnosili svoja očitovanja.

15 U svojim su očitovanjima subjekti iz pritužbe osporili činjenice iznesene u pritužbi te su uglavnom tvrdili da su različiti postupci koje su neki od njih pokrenuli pred nacionalnim upravnim tijelima ili nacionalnim sudovima bili legitimni, osobito zbog povreda njihovih prava intelektualnog ili industrijskog vlasništva i radi sprječavanja šteta za njihov ugled. Također su objasnili da njihovi postupci nisu ni u kojem slučaju bili usklađeni i da je okolnost da su ti postupci bili pokrenuti u kratkim vremenskim razmacima najprije objašnjena činjenicom da su u istom vremenskom razdoblju bili izloženi nezakonitim aktivnostima paralelnih uvoznika. Kontakti koje su u tom kontekstu međusobno ostvarili određeni poduzetnici proizvođači i/ili distributeri fitofarmaceutskih proizvoda ili potonji poduzetnici sa strukovnim organizacijama ili pak s nacionalnim upravama, u potpunosti su opravdani, kao uostalom i njihovo sudjelovanje u inspekcijama. Stoga se tim legitimnim kontaktima ne može dokazati postojanje zabranjenog sporazuma u smislu članka 101. UFEU-a.

16 Dopisom od 8. prosinca 2014. Komisija je obavijestila prvotna društva podnositelje pritužbe da namjerava odbiti pritužbu najprije zato što Unija nije imala dovoljni interes da nastavi svoje postupanje na temelju članaka 101. i 102. UFEU-a

17 U prilog svojoj privremenoj analizi, Komisija je objasnila, kao prvo, da je vjerojatnost utvrđivanja postojanja povrede članka 101. i/ili 102. UFEU-a bila ograničena zbog nedostatnosti dokaza iznesenih u prilog pritužbi kao i zbog poteškoće utvrđivanja u ovom slučaju postojanja vladajućeg položaja društva RWA ili zajedničkog vladajućeg položaja i, slijedom toga, dokazivanja zlouporabe takvog položaja. U tom pogledu, Komisija je navela da ne smatra da se sudska praksa koja proizlazi iz presude od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i presude od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266), koja je u žalbenom postupku potvrđena presudom od 6. prosinca 2012., AstraZeneca/Komisija (C-457/10 P, EU:C:2012:770), može primijeniti na situacije u kojima su poduzetnici obavijestili nacionalna tijela o navodno nezakonitim ponašanjima ili postupcima drugih poduzetnika ili su izvršavali pritisak kako bi se protiv potonjih poduzetnika pokrenuli upravni ili kazneni postupci. Kao drugo, Komisija je smatrala da sredstva potrebna za traženu istragu vjerojatno ne bi bila proporcionalna s obzirom na ograničenu vjerojatnost utvrđivanja postojanja povrede. Kao treće, Komisija je smatrala da bi u toj fazi nacionalna tijela i sudovi mogli biti u boljem položaju za rješavanje problema istaknutih u pritužbi.

18 U očitovanju podnesenom 8. siječnja 2015., pravni savjetnik prvotnih društava podnositelja pritužbe, osim društva Agro Nova Polska, obavijestio je Komisiju da su Agro Trade Handelsgesellschaft i Cera Chem odustali od postupka i da se stoga može smatrati da su „povukli svoju pritužbu”. Također je objasnio da su tužitelji osporavali najavljenu obustavu postupka povodom pritužbe, pri čemu je osobito naveo da se takvim pristupom uvelike smanjuje njihova mogućnost da pred nacionalnim sudovima dobiju naknadu štete za predmetne povrede prava Unije, odnosno članaka 101. i 102. UFEU-a.

19 Odlukom C(2015) 4284 *final* od 19. lipnja 2015. (predmet AT.39864 – BASF (ranije AGRIA i dr./BASF i dr.)) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka), Komisija je odbila pritužbu, pri čemu je u biti ponovila elemente iz privremene analize navedene u dopisu od 8. prosinca 2014. te je ustrajala na činjenici da raspolaže ograničenim sredstvima i da bi u tom slučaju temeljita istraga koju bi trebalo provesti i koja bi se možda odnosila na aktivnosti koje je u razdoblju od sedam godina obavljalo 18 subjekata u četirima državama članicama, bila previše složena i dugotrajna, dok se činilo da je vjerojatnost utvrđivanja povrede u tom slučaju bila ograničena, što je pridonijelo nepokretanju istrage.

Postupak i zahtjevi stranaka

20 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 19. kolovoza 2015. tužitelji su pokrenuli ovaj postupak.

21 Nakon dvije razmjene podnesaka i na temelju prijedloga suca izvjestitelja, Opći sud odlučio je otvoriti usmeni dio postupka. U tu svrhu, tužitelji i Komisija pozvani su da pisanim putem odgovore na pitanja koja je Opći sud postavio na temelju mjera upravljanja postupkom. Tužitelji i Komisija na ta su pitanja odgovorili u određenim rokovima, odnosno 16. i 12. siječnja 2017., a na poziv da zauzmu stajalište o uzajamnim odgovorima, Komisija je 6. veljače 2017. podnijela očitovanje o odgovoru tužiteljâ od 16. siječnja 2017., dok su tužitelji u tom pogledu zauzeli stajalište tek na raspravi.

22 Izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pitanja koja je postavio Opći sud saslušani su na raspravi održanoj 28. veljače 2017. U okviru svojih izlaganja, tužitelji su se osobito pozvali na trajanje upravnog postupka pred Komisijom, ali, kada ih je o tome pitao Opći sud, objasnili su da ne namjeravaju istaknuti novi tužbeni razlog koji bi se temeljio na povredi načela donošenja odluke u razumnom roku.

23 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

— poništi pobijanu odluku,

— naloži Komisiji snošenje troškova.

24 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije tužbu,

— tužiteljima naloži snošenje troškova.

Pravo

25 U prilog tužbi tužitelji ističu dva tužbena razloga koji se temelje, kao prvo, na povredi prava na djelotvornu sudsku zaštitu, kako je predviđeno člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, i, kao drugo, na povredi članaka 101. i 102. UFEU-a.

26 Opći sud smatra svrsishodnim najprije ispitati drugi tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog

27 Drugi tužbeni razlog koji su iznijeli tužitelji podijeljen je na dva dijela. Prvi dio odnosi se na očitu pogrešku Komisije u ocjeni interesa Unije za pokretanje istrage i, u tom kontekstu, na pogrešku koja se tiče prava jer je Komisija odbila u predmetnom slučaju primijeniti načela navedena u presudama od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266). Drugi dio tog tužbenog razloga odnosi se na povredu korisnog učinka članaka 101. i 102. UFEU-a jer nijedno nacionalno tijelo ni nijedan nacionalni sud u ovom slučaju nije mogao korisno primijeniti te odredbe primarnog prava Unije a da Komisija nije provela istragu.

28 Komisija zahtijeva odbijanje drugog tužbenog razloga kao neosnovanog.

Prvi dio drugog tužbenog razloga, koji se odnosi na očitu pogrešku u ocjeni interesa Unije da pokrene istragu

29 Prema mišljenju tužiteljâ, Komisija je počinila očitu pogrešnu u ocjeni time što je u pobijanoj odluci utvrdila da Unija nije imala dovoljni interes za pokretanje istrage. U tom pogledu, ističu da se pritužba odnosila na prepreku paralelnoj trgovini i da je sama Komisija u toj odluci priznala da bi se istraga, ako bi je trebalo pokrenuti, trebala odnositi na praksu 18 subjekata iz četiriju država članica i pokriti razdoblje u navodnom trajanju od sedam godina. Stoga je zemljopisnim i sadržajnim opsegom istrage, kako su je tužitelji zatražili u pritužbi, dokazano da je treba provesti na razini Unije i da je zato Komisija bila u znatno boljem položaju da je provede s potrebnom ili očekivanom učinkovitosti, nego poljska i/ili austrijska tijela.

30 Tužitelji smatraju i da su iznijeli dovoljno dokaza u potporu tvrdnjama iznesenima u pritužbi. Prema tome, time što je odbila pokrenuti istragu, Komisija nije pravilno ocijenila sve činjenične i pravne okolnosti ovog slučaja.

31 U tom pogledu, kao prvo, tužitelji među ostalim navode korespondenciju između dvaju odvjetničkih ureda, odnosno poljskog i austrijskog. Društva, koja su ostala anonimna, opunomoćila su austrijski ured da on sam ili preko poljskog ureda protiv tužitelja podnese brojne i raznovrsne pritužbe pred poljskim i/ili austrijskim upravnim tijelima i kaznenim sudovima. Cilj tih prijava i pritisaka, koje su tužitelji nazvali i „zlouporabom postupka u upravnim i kaznenim stvarima” i koje su prvenstveno pripisali društvu RWA, u biti je bio ishoditi, usklađenim podnošenjem pogrešnih ili lažnih informacija, zabranu da trojica od tužitelja sljedeće tri godine obavljaju svoje djelatnosti paralelne trgovine i jačanje poreznih nadzora nad tužiteljima bez posebne osnove. Društvo RWA također je angažiralo poljske privatne istražitelje da nadziru djelatnosti tužitelja.

32 Kao drugo, tužitelji se pozivaju na svjedočenja određenih poljskih i austrijskih dužnosnika koja su preuzeta u zapisnicima sa saslušanja koji su sastavljeni u okviru upravnih i kaznenih sudskih postupaka pokrenutih na zahtjev subjekata iz pritužbe, te na okolnost da je predstavnik veleposlanstva Savezne Republike Njemačke u Republici Poljskoj s poljskim dužnosnicima sudjelovao na sastanku održanom 14. i 15. lipnja 2005. između PSOR-a i IVA-e, dviju udruga proizvođača i distributera fitofarmaceutskih proizvoda iz pritužbe. Na temelju tog sastanka predstavnik IVA-e sastavio je vjerodostojan zapisnik, kao što to proizlazi iz pohvale koju je, prema mišljenju tužitelja, izrazio autor tog zapisnika, koji je bio zadovoljan jer je društvo Agria Polska bilo spriječeno obavljati svoje poslovne djelatnosti zbog intervencije „u dobrom trenutku” i odabira „dobrih” sugovornika.

33 Kao treće, tužitelji dovode u pitanje zakonitost i osnovanost sastanaka među njemačkim, austrijskim i poljskim tijelima u pogledu djelatnosti prvotnih društava podnositelja pritužbe, koji su, nakon što su 6. veljače 2006. poljski dužnosnici posjetili svoje austrijske kolege iz Bundesamta für Ernährungssicherheit (Savezni ured za sigurnost hrane, Austrija), doveli do upute koju je 22. veljače 2006. poljski Glavni inspektor za zdravlje biljaka i sjemenja dao Inspektoru za zdravlje biljaka i sjemenja u Šleskom vojvodstvu u Katowicama (Poljska) da provede novi nadzor nad djelatnostima društva Agria Polska. Tužitelji također tvrde, u odgovoru od 16. siječnja 2017. na pitanja Općeg suda, da je taj posjet poljskih dužnosnika u Austriji obuhvaćao sastanak s radnom skupinom IVA-e zaduženom za fitosanitarne proizvode, što ukazuje na utjecaj koji je ta udruga imala u postupku odlučivanja poljskih tijela.

– *Opća razmatranja*

34 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, Komisija, kojoj je člankom 105. stavkom 1. UFEU-a povjeren zadatak osiguravanja primjene članaka 101. i 102. UFEU-a, pozvana je na definiranje i provedbu politike tržišnog natjecanja Unije i u tu svrhu raspolaže diskrecijskom ovlasti pri rješavanju pritužbi (presude od 26. siječnja 2005., Piau/Komisija, T-193/02, EU:T:2005:22, t. 80.; od 12. srpnja 2007.,

AEPI/Komisija, T-229/05, neobjavljena, EU:T:2007:224, t. 38., i od 15. prosinca 2010., CEAHR/Komisija, T-427/08, EU:T:2010:517, t. 26.). Kako bi učinkovito obavila taj zadatak, Komisija tako može dodijeliti različite stupnjeve prioriteta pritužbama koje su joj podnesene (vidjeti presudu od 4. ožujka 1999., Ufex i dr./Komisija, C-119/97 P, EU:C:1999:116, t. 88. i navedenu sudsku praksu).

35 Kada Komisija pri izvršavanju te diskrecijske ovlasti odluči dodijeliti različite stupnjeve prioriteta pritužbama koje su joj podnesene, ona može ne samo odrediti redoslijed po kojem će ispitivati pritužbe, nego i odbiti pritužbu zbog nepostojanja dovoljnog interesa Unije da nastavi s ispitivanjem predmeta (presude od 24. siječnja 1995., Tremblay i dr./Komisija, T-5/93, EU:T:1995:12, t. 60., i od 14. veljače 2001., Sodima/Komisija, T-62/99, EU:T:2001:53, t. 36.). Budući da procjena interesa Unije u pogledu pritužbe u području tržišnog natjecanja ovisi o činjeničnim i pravnim okolnostima svakog pojedinog slučaja (presuda od 12. srpnja 2007., AEPI/Komisija, T-229/05, neobjavljena, EU:T:2007:224, t. 38.), ne treba ograničavati broj kriterija za ocjenu na koje se Komisija može pozvati niti, obrnuto, nametati joj isključivu primjenu određenih kriterija (presude od 17. svibnja 2001., IECC/Komisija, C-450/98 P, EU:C:2001:276, t. 58., i od 16. siječnja 2008., Scippacercola i Terezakis/Komisija, T-306/05, neobjavljena, EU:T:2008:9, t. 189.).

36 Međutim, diskrecijska ovlast Komisije nije neograničena (presuda od 4. ožujka 1999., Ufex i dr./Komisija, C-119/97 P, EU:C:1999:116, t. 89.). Naime, Komisija mora uzeti u obzir sve relevantne činjenične i pravne okolnosti koje joj je priopćio podnositelj pritužbe te ih temeljito ispitati kako bi odlučila o pritužbi (vidjeti presudu od 17. svibnja 2001., IECC/Komisija, C-450/98 P, EU:C:2001:276, t. 57. i navedenu sudsku praksu).

37 Kada Komisija odluči, kao u ovom slučaju, da neće pokrenuti istragu, ona nije dužna utvrditi nepostojanje povrede u potporu takvoj odluci (vidjeti u tom smislu presudu od 16. siječnja 2008., Scippacercola i Terezakis/Komisija, T-306/05, neobjavljena, EU:T:2008:9, t. 130. i 180. i navedenu sudsku praksu).

38 Stoga, u takvoj situaciji, Opći sud nije dužan provjeriti je li podnositelj pritužbe u njoj iznio dovoljno dokaza na temelju kojih se može utvrditi povreda prava tržišnog natjecanja, nego proizlazi li iz pobijane odluke da je Komisija odvagnula važnost utjecaja koji bi navodna povreda mogla imati na funkcioniranje unutarnjeg tržišta, vjerojatnost njezinog utvrđenja i opseg potrebnih mjera izvođenja dokaza kako bi na najbolji način ispunila svoj zadatak da osigura poštovanje članaka 101. i 102. UFEU-a (presude od 18. rujna 1992., Automec/Komisija, T-24/90, EU:T:1992:97, t. 86.; od 24. siječnja 1995., Tremblay i dr./Komisija, T-5/93, EU:T:1995:12, t. 62., i od 12. srpnja 2007., AEPI/Komisija, T-229/05, neobjavljena, EU:T:2007:224, t. 41.). Nadalje, pri izvršavanju nadzora sud Unije ne može Komisijinu ocjenu interesa Unije zamijeniti svojom ocjenom (vidjeti presudu od 16. siječnja 2008., Scippacercola i Terezakis/Komisija, T-306/05, neobjavljena, EU:T:2008:9, t. 97. i navedenu sudsku praksu).

39 Kako bi Opći sud mogao izvršiti učinkoviti nadzor nad Komisijinom diskrecijskom ovlašću određivanja prioriteta, ta institucija ipak ima obvezu obrazlaganja kada odbije nastaviti s ispitivanjem pritužbe, pri čemu to obrazloženje mora biti dovoljno precizno i detaljno (presude od 4. ožujka 1999., Ufex i dr./Komisija, C-119/97 P, EU:C:1999:116, t. 90. i 91., i od 14. veljače 2001., Sodima/Komisija, T-62/99, EU:T:2001:53, t. 42.).

40 U ovom slučaju, Komisija je u pobijanoj odluci smatrala da Unija nema dovoljan interes za pokretanje istrage jer se činilo da je vjerojatnost utvrđivanja povrede članka 101. i/ili 102. UFEU-a ograničena, da bi opseg potrebnih istraga vjerojatno bio neproporcionalan u odnosu na tu ograničenu vjerojatnost i da se činilo da su nacionalna tijela i sudovi u boljem položaju za rješavanje istaknutih pitanja.

41 U tom kontekstu i s obzirom na upućivanja na sudsku praksu u točkama 34. do 39. ove presude valja ispitati prvi dio drugog tužbenog razloga.

– *Vjerojatnost utvrđivanja povrede prava tržišnog natjecanja i opseg istrage*

42 Što se tiče okolnosti da je Komisija u pobijanoj odluci smatrala da se činilo da je vjerojatnost utvrđivanja navodne povrede ograničena, Opći sud ističe da je točno da se na temelju činjeničnih elemenata koje su podnijeli tužitelji moglo utvrditi da su ti tužitelji bili predmet istodobnih i usklađenih prijava, uglavnom 2005. i 2006., ali i kasnije, 2008. i od 2010. do 2012., pred austrijskim i poljskim tijelima, koje su najvjerojatnije podnijeli određeni proizvođači i distributeri fitofarmaceutskih proizvoda iz pritužbe, iako ta činjenica nije utvrđena sa sigurnošću ili preciznošću.

43 U tom pogledu, Opći sud utvrđuje, kao što je istaknula Komisija u pobijanoj odluci, da su se dokazi koje su tužitelji podnijeli radi dokazivanja vjerojatnosti postojanja sporazuma ili usklađenog djelovanja proizvođača i distributera fitofarmaceutskih proizvoda uglavnom odnosili, kao prvo, na istodobnost prijava u pogledu tužitelja pred nacionalnim tijelima, kao drugo, na okolnost da su se ti proizvođači i distributeri sastali u okviru sektorskih udruga čiji su bili članovi, osobito 14. i 15. lipnja 2005. tijekom zajedničkog sastanka između PSOR-a i IVA-e, i, kao treće, na činjenicu da su dva odvjetnička ureda bila opunomoćena da obavještavaju različita nacionalna tijela o navodnim povredama koje su prvotna društva podnositelji pritužbe počinila u pogledu zakonodavstava primjenjivih na trgovinu fitofarmaceutskim proizvodima.

44 Točno je da se članku 101. UFEU-a strogo protivi svako izravno ili neizravno stupanje u kontakt između gospodarskih subjekata čiji je cilj ili posljedica utjecati na ponašanje stvarnog ili potencijalnog konkurenta na tržištu ili takvom konkurentu otkriti ponašanje na tržištu za koje su se ti subjekti odlučili ili koje su namjeravali primijeniti. Ipak, gospodarski subjekti zadržavaju pravo na to da se inteligentno prilagode stvarnom ili očekivanom ponašanju svojih konkurenata (presude od 16. prosinca 1975., Suiker Unie i dr./Komisija, 40/73 do 48/73, 50/73, 54/73 do 56/73, 111/73, 113/73 i 114/73, EU:C:1975:174, t. 174,. i od 20. travnja 1999., Limburgse Vinyl Maatschappij i dr./Komisija, T-305/94 do T-307/94, T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 i T-335/94, EU:T:1999:80, t. 720.). Stoga, poduzetnici mogu, među ostalim, štititi svoje legitimne interese ako su njihovi konkurenti eventualno povrijedili primjenjive odredbe, kao što su u ovom slučaju propisi o trgovini fitofarmaceutskim proizvodima. Suprotno tome, člankom 7. Uredbe br. 1/2003 poduzetnicima, kao što su tužitelji, omogućuje se da Komisiji prijave eventualne povrede koje su počinili njihovi konkurenti u pogledu članaka 101. i 102. UFEU-a.

45 U ovom je slučaju bilo moguće u samim elementima koje su u pritužbi jednostrano iznijeli tužitelji uvidjeti dokaze o potencijalnoj usklađenosti među subjektima iz pritužbe u pogledu definiranja strategije kolektivnog prokazivanja navodnih povreda koje su počinili tužitelji u pogledu primjenjivih propisa, osobito što se tiče paralelne trgovine fitofarmaceutskim proizvodima.

46 Ipak, što se tiče vjerojatnosti utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma ili usklađenog djelovanja, s obzirom na objašnjenja koja su iznijeli određeni subjekti iz pritužbe, prema kojima su se s povredama prvotnih društava podnositelja pritužbe morali suočiti u istom razdoblju tijekom godine, odnosno kada su potrebe uzgajivača za fitofarmaceutskim proizvodima bile najveće, Opći sud smatra da Komisija nije počinila očitu pogrešku u ocjeni time što je u pobijanoj odluci smatrala da se takvim odgovorima može opravdati istodobnost prijava proizvođača i distributera tih proizvoda pred nacionalnim tijelima.

47 Zatim, što se tiče vjerojatnosti utvrđivanja da je predmet tih istodobnih prijava potencijalno bio protutržišni, Opći sud općenito smatra, s obzirom na opasnost od nanošenja štete njihovu ugledu ili negativnih utjecaja na izvorno stanje proizvoda stavljenih na tržište, da proizvođači i distributeri fitofarmaceutskih proizvoda mogu legitimno obavijestiti nadležna nacionalna tijela o eventualnim povredama koje su njihovi konkurenti počinili u pogledu važećih odredbi, osobito u kontekstu paralelne trgovine takvim proizvodima. U pogledu sudjelovanja određenih subjekata iz pritužbe u nadzorima koje su nacionalna tijela provodila u prostorijama tužiteljâ, propisom Unije, kao što su Uredba Vijeća (EZ) br. 1383/2003 od 22. srpnja 2003. o carinskom postupanju u vezi s robom za koju postoji sumnja da povređuje određena prava intelektualnog vlasništva i o mjerama koje se poduzimaju

u vezi s robom za koju je utvrđeno povrjeđivanje spomenutih prava (SL 2003., L 196, str. 7.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 4., str. 255.) i Uredba (EU) br. 608/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. lipnja 2013. o carinskoj provedbi prava intelektualnog vlasništva i stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1383/2003 (SL 2013., L 181, str. 15.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 24., str. 214.), u pojedinim se slučajevima predviđa mogućnost postojanja nositelja prava intelektualnog vlasništva za utvrđivanje tijekom nadzora eventualnih povreda tih prava.

48 Komisija stoga nije počinila očitu pogrešku u ocjeni time što je u pobijanoj odluci smatrala da su subjekti iz pritužbe imali pravo obavijestiti nacionalna tijela o navodnim povredama koje su tužitelji počinili u pogledu primjenjivih propisa i, po potrebi, surađivati s tim tijelima u okviru nadzora koje su ta tijela provodila.

49 Naposljetku, što se tiče izjednačavanja upravnih nadzora te upravnih i kaznenih postupaka protiv tužitelja s ponašanjima subjekata iz pritužbe, Opći sud utvrđuje da su odluke o provedbi nadzora na temelju dokumenata ili na licu mjesta i o pokretanju upravnih i kaznenih postupaka protiv tužiteljâ, zbog kojih su ti tužitelji naišli na poteškoće pri obavljanju svojih poslovnih djelatnosti u istim uvjetima, bile pripisive navedenim nacionalnim tijelima, koja, kao što priznaju tužitelji, djeluju u javnom interesu i čije su odluke, u skladu s tim, obuhvaćene njihovom diskrecijskom ovlašću. Naime, unatoč pozivanju u odgovoru od 16. siječnja 2017. na određene odredbe poljskog i austrijskog zakonodavstva, na temelju čijih tekstova nije nužno moguće zaključiti u potporu njihovim stajalištima, tužitelji nisu uspjeli dokazati da su ta nacionalna tijela djelovala u okviru ograničene nadležnosti jer su, na temelju tih nacionalnih zakonodavstava, bila obvezna djelovati samo na temelju primanja informacija od trećih osoba.

50 Međutim, Opći sud smatra da u ovom slučaju nije bilo isključeno da su ta nacionalna tijela mogla odlučiti, na temelju svojih nacionalnih zakonodavstava, da na temelju elemenata koji su im podneseni, anonimno ili ne, nije moguće utvrditi ili sumnjati u to da su tužitelji povrijedili primjenjive upravne, porezne ili kaznene odredbe i da zato nije bilo opravdano pokretanje postupaka protiv njih. Nadalje, kao što ističe Komisija u točki 52. pobijane odluke, jedan dio nadzora poljskih tijela, osobito u 2008., u svakom je slučaju proveden po službenoj dužnosti, a ne na zahtjev tužiteljevih konkurenata.

51 Pored pitanja o ocjeni tih austrijskih i poljskih tijela u pogledu toga je li svrsishodno provesti nadzore ili pokrenuti postupke protiv tužiteljâ, Opći sud ističe da je, u skladu s podacima koje su dostavili tužitelji, u Austriji doneseno 57 odluka, od kojih se svaka odnosi na različit proizvod koji su na tržište stavili tužitelji, nakon postupaka upravnih nadzora na temelju kojih su nacionalna tijela mogla utvrditi da su tužitelji povrijedili primjenjivo pravo i da su, što se tiče Poljske, tužiteljima u biti izrečene upravne novčane kazne od 21 759 969,92 poljskih zlota (PLN), 48 247 161,60 PLN i 375 056,56 PLN. U tom pogledu, dio gore navedenih odluka i gore navedene novčane kazne kasnije su djelomično ili u cijelosti poništili nadležni nacionalni sudovi koji su odlučivali o tužbama koje su podnijeli tužitelji. Ipak, ostaje činjenica da su nacionalna tijela prvotno smatrala, u odlukama donesenima na temelju nacionalnog prava, da su tužitelji povrijedili odredbe primjenjive na trgovinu fitofarmaceutskim proizvodima i da se eventualne nepravilnosti koje su počinila nacionalna tijela ni u kojem slučaju nisu mogle pripisati subjektima iz pritužbe.

52 Na temelju tih utvrđenja koja su donijela poljska i austrijska tijela moglo se, kao što je u ovom slučaju zaključila Komisija, relativizirati tvrdnju tužitelja prema kojoj su izjave i prijave, koje su navodno podnijeli proizvođači i distributeri fitofarmaceutskih proizvoda iz pritužbe, bile zavaravajuće ili lažne te su bile dio kolektivnog pokušaja da se istisnu tužitelji kao konkurentska društva. Nadalje, u tom pogledu, Opći sud ističe da tužitelji nisu uspjeli objasniti iz kojih konkretnih razloga nisu, na temelju nacionalnog prava, pred poljskim i austrijskim sudovima podnijeli tužbe zbog klevete protiv društava koje u ovom slučaju optužuju da su u tom pogledu iznosila zavaravajuće ili lažne izjave.

53 U pogledu tih razmatranja, nije očito, *prima facie*, da bi Komisija u trenutačnom stanju prava Unije lako mogla utvrditi da su se sama ponašanja subjekata iz pritužbe, kako su ih opisali i dokumentirali tužitelji, mogla smatrati dijelom zabranjenog sporazuma u smislu članka 101. UFEU-a ili zajedničkog vladajućeg položaja u smislu članka 102. UFEU-a.

54 Stoga je Komisija mogla, a da pritom nije počinila očitu pogrešku u ocjeni, smatrati u pobijanoj odluci da se vjerojatnost utvrđivanja povrede članka 101. ili članka 102. UFEU-a činila slabom.

55 Budući da su tužitelji pritužbom i ovom tužbom doveli u pitanje ponašanje i odluke nacionalnih tijela, u ovom slučaju njemačkih, austrijskih i poljskih tijela, a osobito njihova usklađivanja radi obavljanja svojih zadataka nadziranja toga poštuju li subjekti koji stavljaju na tržište fitofarmaceutske proizvode primjenjive propise, valja utvrditi da takva ponašanja i odluke tijela država članica nisu obuhvaćena područjem primjene članaka 101. i 102. UFEU-a jer je cilj jetih članaka urediti samo ponašanje poduzetnika (vidjeti u tom smislu presudu od 5. travnja 1984., van de Haar i Kaveka de Meern, 177/82 i 178/82, EU:C:1984:144, t. 24.). U tom pogledu, okolnost, na koju se pozivaju tužitelji u odgovoru od 16. siječnja 2017., da je na odluke tih tijela da provedu nadzore utjecalo posredovanje opunomoćenih odvjetničkih ureda, ne mijenja činjenicu da njihove odluke imaju narav odluka nacionalnih tijela.

56 Nadalje, Komisija je pravilno mogla smatrati da su za istragu, koja je zatražena u pritužbi i koja je bila nužna da bi se dokazalo ili, obrnuto, osporilo postojanje povrede članka 101. i/ili 102. UFEU-a, bila potrebna znatna sredstva. Naime, iako su tužitelji podnijeli dokaze samo za određene subjekte iz pritužbe, osobito za RWA-u, ipak su doveli u pitanje velik broj drugih društava i strukovnih organizacija.

57 Zatim, suprotno tvrdnjama tužiteljâ, sama činjenica da je Komisija utvrdila da bi istraga, koja je zatražena u pritužbi, bila vrlo opsežna ako bi je trebalo pokrenuti, nije odlučujući kriterij za to da je takvu istragu obvezna pokrenuti. To vrijedi i u pogledu okolnosti da su ponašanja na koja se odnosi pritužba navodno primijenjena u više država članica.

58 S tog stajališta, Komisija u ovom slučaju tvrdi da su ponašanja koja se stavljaju na teret u pritužbi, uglavnom bila ograničena na jednu državu članicu, odnosno Poljsku, u kojoj se nalaze glavna skladišta društva Agria Polska.

59 U tom pogledu, čak i ako su se određeni nadzorni postupci mogli odviti u Austriji i u toj državi članici dovesti do izricanja sankcija tužiteljima, iz spisa proizlazi da se većina poteškoća na koje su ti tužitelji naišli u odnosima s nacionalnim tijelima odnosila na njihove djelatnosti u Poljskoj i, samo u manjoj mjeri, djelatnosti u Austriji.

60 Međutim, Opći sud ističe da su tužitelji nacionalnu pritužbu podnijeli samo u Poljskoj. Naime, potvrdili su u odgovoru od 16. siječnja 2017. da nisu podnijeli sličnu pritužbu pred Bundeswettbewerbsbehörde (Savezni ured za tržišno natjecanje, Austrija) te su u tom pogledu na raspravi objasnili da je tome razlog odluka luksemburškog društva Cera Chem da se predmet uputi Komisiji, koja je prema njihovu mišljenju, nakon što je UOKiK odbio odlučiti o nacionalnoj pritužbi, bila subjekt koji je po svojoj prirodi u najboljem položaju da odlučuje o pritužbi.

61 Neovisno o tim objašnjenjima, Opći sud smatra da su tužitelji mogli podnijeti pritužbu pred Saveznim uredom za tržišno natjecanje, s obzirom na to da, s jedne strane, optužuju društvo RWA da je opunomoćilo austrijski odvjetnički ured koji je zatim opunomoćio poljski odvjetnički ured da pred nacionalnim upravnim i kaznenim tijelima podnese prijave protiv tužitelja i da je, s druge strane, Savezni ured za sigurnost hrane u travnju 2012. proveo inspekcije nad tužiteljima.

62 Nadalje, okolnost da su tužitelji podnijeli pritužbu samo u Poljskoj potkrepljuje činjenicu da je, prema njihovu mišljenju i kao što je u biti Komisija smatrala u pobijanoj odluci, UOKiK eventualno mogao biti u najboljem položaju za odlučivanje o prigovorima iznesenima u pritužbi, kao uostalom i poljski odnosno austrijski sudovi u okviru tužbi koje su tužitelji mogli podnijeti radi dobivanja naknade štete nastale time što su proizvođači fitofarmaceutskih proizvoda navodno povrijedili članke 101. i 102. UFEU-a.

63 Čak i kada bi se prihvatilo da se pritužba odnosila na ponašanja tužiteljevih konkurenata u Austriji i Poljskoj, odnosno čak, unatoč nepostojanju relevantnih i ključnih dokaza u tom pogledu, u Njemačkoj i Luksemburgu, činjenica da su se navodna ponašanja odvila u više država članica, u ovom slučaju uglavnom u dvije od tih država, može upućivati samo na to da bi tužba na razini Unije mogla biti učinkovitija od višestrukih tužbi na nacionalnoj razini (vidjeti u tom pogledu presudu od 15. prosinca 2010., CEAHR/Komisija, T-427/08, EU:T:2010:517, t. 176.). Međutim, samo takvo upućivanje također ne bi bilo dovoljno za opravdanje Komisijinog pokretanja istrage.

64 U svakom slučaju, čak i pod pretpostavkom da je Komisija u određenoj mjeri također bila u dobrom položaju baviti se predmetom jer su se ponašanja iz pritužbe odnosila na više država članica i uzimajući u obzir činjenicu da je UOKiK odbio sličnu nacionalnu pritužbu iz razloga povezanog s nacionalnim pravilom o zastari, tužitelji nisu imali nikakvo pravo zahtijevati da se njihovim predmetom bavi Komisija (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2014., Si.mobil/Komisija, T-201/11, EU:T:2014:1096, t. 40.) jer iz spisa proizlazi da su se u ovom slučaju ta ponašanja uglavnom odnosila samo na dvije države članice i da Komisija u tom pogledu nije počinila očitu pogrešku u ocjeni kada je utvrdila da je mogućnost dokazivanja eventualne povrede bila ograničena, pri čemu je na temelju samog tog utvrđenja bilo moguće zaključiti da ne postoji interes Unije da se nastavi s ispitivanjem predmeta (vidjeti u tom smislu presudu od 17. prosinca 2014., Si.mobil/Komisija, T-201/11, EU:T:2014:1096, t. 100. i navedenu sudsku praksu).

– Primjenjivost sudske prakse koja proizlazi iz presuda od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96,) i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05), u ovom slučaju

65 Tužitelji osporavaju Komisijino stajalište u pobijanoj odluci prema kojem sudska praksa koja proizlazi iz presuda od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266), nije primjenjiva na predmetni slučaj i stoga se na temelju te sudske prakse usklađena djelovanja subjekata iz pritužbe ne mogu ocijeniti kao protutržišna. Osim toga, tužitelji smatraju da je na temelju praksi opisanih u pritužbi Komisija dobila priliku da razvije pravo tržišnog natjecanja Unije, što je jedan od razloga priznatih u Obavijesti Komisije o načinu na koji Komisija postupa s pritužbama na temelju članaka [101.] i [102. UFEU-a] (SL 2004., C 101, str. 65.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 253.), kako je ispravljena (SL 2004., C 148, str. 10.).

66 U tom pogledu valja istaknuti da je Komisija u pobijanoj odluci teškoću utvrđivanja povrede na koju se odnosi pritužba osobito opravdala time što ta institucija smatra da činjenica da poduzetnici obavješćuju nacionalna tijela ili, prema navodima tužitelja, prijavljuju eventualne povrede tim nacionalnim tijelima, nije obuhvaćena pojmovima „zlonamjerna tužba” ili „zlouporaba regulatornih postupaka” u smislu sudske prakse razvijene u pogledu pojma zlouporabe vladajućeg položaja, koja proizlazi iz presuda od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266). Stoga valja ispitati relevantnost te sudske prakse u ovom slučaju.

67 U tom pogledu, u točkama 60. i 61. presude od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), u vezi s točkom 55. te presude, Opći sud podsjetio je na to da je pristup sudu, uključujući poduzetnika u vladajućem položaju, temeljno pravo i opće načelo kojim se jamči poštovanje prava i da zato činjenica da je poduzetnik u vladajućem položaju podnio tužbu protiv

svojeg konkurenta može samo u sasvim izvanrednim okolnostima predstavljati zlouporabu vladajućeg položaja u smislu članka 102. UFEU-a. Stoga, kako bi se zaključilo da podnošenje tužbe stvarno može predstavljati zlouporabu vladajućeg položaja, moraju biti ispunjena dva kumulativna uvjeta. Naime, kao prvo, potrebno je da se ne može razumno smatrati da je cilj tužbe ostvarivanje prava predmetnog poduzetnika i da stoga može služiti samo za uznemiravanje protivne stranke i, kao drugo, da je ta tužba osmišljena u okviru plana čiji je cilj uklanjanje konkurencije. Ta dva uvjeta treba tumačiti i primjenjivati restriktivno kako se ne bi onemogućila primjena općeg načela pristupa sudu (presuda od 13. rujna 2012., Protégé International/Komisija, T-119/09, neobjavljena, EU:T:2012:421, t. 49.).

68 U predmetu u kojem je donesena presuda od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266), sud Unije smatrao je da se poduzetnik u vladajućem položaju ne smije koristiti „regulatornim postupcima" kako bi onemogućio ili otežao ulazak konkurenata na tržište, kada ne postoje razlozi za obranu legitimnih interesa poduzetnika koji u tržišnom natjecanju sudjeluje na temelju zasluga ili kada ne postoje objektivna opravdanja (presuda od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija, T-321/05, EU:T:2010:266, t. 672. i 817., koja je u žalbenom postupku potvrđena presudom od 6. prosinca 2012., AstraZeneca/Komisija, C-457/10 P, EU:C:2012:770, t. 134.). Prema mišljenju Suda, nezakonitost ponašanja koje s obzirom na članak 102. UFEU-a predstavlja zlouporabu ne ovisi o njegovoj sukladnosti ili nesukladnosti s drugim pravnim pravilima te se u većini slučajeva zlouporabe vladajućeg položaja sastoje od ponašanja koja su inače zakonita s obzirom na druga područja prava koja nisu pravo tržišnog natjecanja (presuda od 6. prosinca 2012., AstraZeneca/Komisija, C-457/10 P, EU:C:2012:770, t. 132.).

69 Međutim, u presudama od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266), dovedena su u pitanje ponašanja različita od onih koje u ovom slučaju tužitelji pripisuju subjektima iz pritužbe.

70 Naime, treba reći da u dvama predmetima u kojima su donesene presude od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266), upravna i pravosudna tijela kojima su se obratili predmetni poduzetnici u vladajućem položaju nisu imala diskrecijsku ovlast pri ocjeni toga je li svrsishodno prihvatiti zahtjeve tih poduzetnika, neovisno o tome radi li se protutužbi podnesenoj pred nacionalnim sudom ili o odluci poduzetnika da povuče svoj zahtjev za odobrenje stavljanja lijeka u promet. S jedne strane, sud kojem je podnesena ta protutužba bio je dužan o njoj odlučivati. S druge strane, tijelo za izdavanje odobrenja za stavljanje u promet nije moglo odlučiti zadržati to odobrenje na snazi protiv volje imatelja navedenog odobrenja.

71 Suprotno tome, kao što je već utvrđeno u točkama 49. i 50. ove presude, upravna i kaznena tijela koja su u ovom slučaju odlučila provesti nadzor ili pokrenuti postupak, odnosno čak i sankcionirati tužitelje, mogli su te odluke donijeti neovisno o informacijama koje su im navodno dostavili poduzetnici proizvođači i distributeri fitofarmaceutskih proizvoda. Obrnuto, ta su tijela također mogla smatrati, na temelju informacija koje su im proslijeđene, uključujući i one pod okriljem anonimnosti, da nije potrebno provesti nadzor ili pokrenuti postupke protiv tužiteljâ.

72 Prema tome, osim činjenice da na temelju podataka iznesenih u pritužbi nije bilo moguće jasno utvrditi postoji li zajednički vladajući položaj poduzetnika iz pritužbe ili pak vladajući položaj jednog od njih, u ovom slučaju društva RWA, Opći sud smatra da je Komisija mogla, a da pritom u tom pogledu ne počini očitu pogrešku u ocjeni, smatrati da je vjerojatnost utvrđivanja povrede članka 101. i/ili 102. UFEU-a u ovom slučaju slaba, uključujući zato što nije bilo očito da ponašanja u ovom slučaju mogu biti obuhvaćena pojmom zlouporabe vladajućeg položaja u smislu sudske prakse koja proizlazi iz presuda od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05, EU:T:2010:266). To je utvrđenje potkrijepljeno činjenicom da je u presudi od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96, EU:T:1998:183), sud Unije istaknuo iznimnu narav priznavanja zlouporabe vladajućeg položaja u predmetnom slučaju.

73 Naposljetku, uzimajući u obzir široku diskrecijsku ovlast kojom Komisija raspolaže pri utvrđivanju prioriteta u području razvoja prava tržišnog natjecanja Unije, okolnost da predmet potencijalno može pridonijeti razvoju tog prava s novog aspekta ne može, suprotno navodima tužiteljâ, imati za učinak da se Komisiju obvezuje na provedbu istrage.

74 S obzirom na prethodna razmatranja, prvi dio drugog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

Drugi dio drugog tužbenog razloga, koji se odnosi na korisni učinak članaka 101. i 102. UFEU-a

75 U okviru drugog dijela drugog tužbenog razloga, tužitelji tvrde da je Komisija u ovom slučaju lišila svakog korisnog učinka članke 101. i 102. UFEU-a time što je odbila pokrenuti istragu.

76 Naime, zbog pobijane odluke te uzimajući u obzir odbijanje UOKiK-a da pokrene istragu u Poljskoj i poteškoće pa čak i nemogućnost da se u praksi dobije naknada za pretrpljenu štetu pred nacionalnim sudovima, činjenicu da su subjekti iz pritužbe povrijedili pravo tržišnog natjecanja nisu mogli sankcionirati ni tijelo nadležno za tržišno natjecanje ni nacionalni sud, i to iako se radilo o slobodnom kretanju robe, konkretnije trgovini fitofarmaceutskim proizvodima, i iako je Komisija imala stvarnu priliku osigurati relevantan razvoj prava tržišnog natjecanja Unije.

77 Uvodno, što se tiče činjenice da je UOKiK odlučio da neće razmotriti nacionalnu pritužbu zbog pravila o jednogodišnjem roku zastare, koji je predviđen poljskim pravom i počinje teći od kraja godine tijekom koje je prestala navodna povreda, treba reći da ta odluka nacionalnog tijela nadležnog za tržišno natjecanje, koja ne sadržava nikakvu ocjenu u pogledu povrede članaka 101. i 102. UFEU-a, ne može imati za učinak da se Komisiju obvezuje na pokretanje istrage (vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2015., easyJet Airline/Komisija, T-355/13, EU:T:2015:36, t. 28.).

78 Osim toga, valja istaknuti da zahtjev učinkovitosti ne može nametnuti Komisiji obvezu da, kada utvrdi nepostojanje interesa Unije za pokretanje istrage, provjeri raspolaže li dotično tijelo nadležno za tržišno natjecanje, kojem je prethodno podnesena slična pritužba, institucionalnim, financijskim i tehničkim sredstvima za ispunjavanje zadaće koja mu je povjerena Uredbom br. 1/2003 (vidjeti po analogiji presudu od 17. prosinca 2014., Si.mobil/Komisija, T-201/11, EU:T:2014:1096, t. 57.).

79 U svakom slučaju, tužitelji nisu uspjeli dokazati da UOKiK nije namjeravao učinkovito ispitati i sankcionirati povrede članaka 101. i 102. UFEU-a. Jednako tako, nisu uopće naveli zašto je rok zastare predviđen poljskim pravom, na temelju kojeg je odbijena njihova nacionalna pritužba i koji je zbog nepostojanja propisa prava Unije koji bi si primjenjivali *ratione temporis* obuhvaćen postupovnom autonomijom Republike Poljske, onemogućavao ili pretjerano otežavao ostvarivanje prava koja oni imaju na temelju tih odredbi UFEU-a (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 13. srpnja 2006., Manfredi i dr., C-295/04 do C-298/04, EU:C:2006:461, t. 77. i 78.). Nadalje, tužitelji su na raspravi priznali da u nacionalnoj pritužbi i u dopisu od 30. kolovoza 2010. nisu UOKiK-u podnijeli na ocjenu činjenične dokaze koji se odnose na razdoblje nakon 2008., iako su, kao što je Komisija istaknula, osobito u očitovanju od 6. veljače 2017., poljska tijela od svibnja do lipnja 2010. provodila inspekcije u skladištima i glavnim sjedištima društva Agria Polska.

80 Usto, Opći sud podsjeća na to da su, općenito govoreći i kao što je navedeno u članku 6. Uredbe br. 1/2003, nacionalni sudovi, koji u okviru svojih nadležnosti primjenjuju odredbe članaka 101. i 102. UFEU-a, koji proizvode izravne učinke u odnosima među pojedincima i iz kojih proizlaze prava pojedinaca, dužni osigurati punu primjenu tih pravnih pravila i štititi subjektivna prava koja ona dodjeljuju pojedincima (presuda od 20. rujna 2001., Courage i Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, t. 23. i 25.).

81 Prema tome, tužitelji su pred poljskim ili austrijskim sudovima mogli podnijeti tužbe za naknadu štete koja im je navodno nanesena ponašanjima ili postupcima proizvođača i distributera fitofarmaceutskih proizvoda za koje oni smatraju da se protive člancima 101. i 102. UFEU-a. Naime, svaka fizička ili pravna osoba ima pravo tražiti naknadu štete koju je pretrpjela ako postoji uzročna veza između navedene štete i zabranjenog sporazuma ili prakse zabranjene člankom 101. ili 102. UFEU-a (presuda od 13. srpnja 2006., Manfredi i dr., C-295/04 do C-298/04, EU:C:2006:461, t. 61.).

82 U tom pogledu, valja istaknuti da eventualno odbijanje nacionalnog tijela nadležnog za tržišno natjecanje ili Komisije da pokrene istragu, koja bi mogla dovesti do toga da jedno od tih upravnih tijela ocijeni da su povrijeđena pravila tržišnog natjecanja i, ovisno o slučaju, do izricanja novčane kazne poduzetnicima nad kojima se provodi ta istraga, ne može imati za učinak ograničavanje prava tužiteljâ da pred nacionalnim sudovima podnesu tužbe za naknadu štete nastale povredom članaka 101. i 102. UFEU-a.

83 U tim okolnostima, čak i u kontekstu u kojem je nacionalno tijelo nadležno za tržišno natjecanje, u ovom slučaju UOKiK, odbilo nacionalnu pritužbu iz razloga povezanog s nacionalnim pravilom o zastari, te čak i ako bi eventualna Komisijina istraga mogla potencijalno ublažiti, u okviru tužbi podnesenih pred nacionalnim sudovima, teret dokazivanja tužitelja, ti tužitelji ne mogu tvrditi da je pobijana odluka, kojom je Komisija odbila pokrenuti istragu, imala za posljedicu lišavanje članaka 101. i 102. UFEU-a svakog korisnog učinka.

84 Nadalje, Opći sud podsjeća na to da tužbe za naknadu štete pred nacionalnim sudovima mogu, jednako kao i tužba Komisije i nacionalnih tijela nadležnih za tržišno natjecanje, znatno pridonijeti održavanju učinkovitog tržišnog natjecanja u Uniji (presuda od 20. rujna 2001., Courage i Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, t. 27.) i da podnositelj pritužbe može, osobito kada Komisija odluči da neće prihvatiti pritužbu, pred nacionalnim sudom ostvariti prava koja ima na temelju članaka 101. i 102. UFEU-a (vidjeti presudu od 18. ožujka 1997., Guérin automobiles/Komisija, C-282/95 P, EU:C:1997:159, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

85 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti drugi dio drugog tužbenog razloga.

86 Tako iz svih razmatranja navedenih u točkama 42. do 84. ove presude proizlazi da Komisija u pobijanoj odluci nije počinila očitu pogrešku u ocjeni time što je odvagnula važnost utjecaja koji bi navodna povreda mogla imati na funkcioniranje unutarnjeg tržišta, vjerojatnost utvrđivanja njezina postojanja i opseg potrebnih mjera izvođenja dokaza.

87 Stoga drugi tužbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

Prvi tužbeni razlog

88 U okviru prvog tužbenog razloga, tužitelji upućuju na to da je Komisija povrijedila njihovo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu, kako je određena člankom 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane 4. studenoga 1950. u Rimu (u daljnjem tekstu: EKLJP) i člankom 47. Povelje o temeljnim pravima. Time je nanesena velika šteta njihovu ugledu i mogućnosti razvoja njihovih djelatnosti paralelne trgovine. Tu štetu procjenjuju, barem što se tiče društva Agria Polska, na iznos od 45 868 000 PLN.

89 Prema mišljenju tužiteljâ oni bi trebali imati pravo na djelotvoran pravni lijek u situaciji, kao što je ona u ovom slučaju, u kojoj su njihova prava povrijeđena jer su subjekti iz pritužbe navodno povrijedili pravo tržišnog natjecanja Unije. Komisija im je, time što je odbila pokrenuti istragu, iako je i UOKiK već bio odbio pokrenuti nacionalnu istragu na temelju odluke protiv koje u poljskom pravu nije dopušten pravni lijek, uskratila svaku mogućnost osporavanja merituma odluke Komisije koja je trebala intervenirati kako bi utvrdila postojanje povrede članka 101. ili 102. UFEU-a. Tužitelji bi protiv

te odluke mogli podnijeti tužbu pred Općim sudom samo da je Komisija donijela takvu odluku o meritumu. Stoga je, prema mišljenju tužiteljâ, jedini djelotvoran pravni lijek kojim se može osigurati zaštita koja im je zajamčena UFEU-om i sekundarnim pravom Unije bilo upravo to da Komisija pokrene istragu.

90 Suprotno Komisijinim navodima u pobijanoj odluci, činjenica da su tužitelji pred nacionalnim sudovima podnijeli tužbe protiv subjekata iz pritužbe i nacionalne pritužbe, eventualno u području građanskog, poreznog, upravnog, trgovačkog ili kaznenog prava, osobito zbog krivotvorenja dokaza, klevete ili povrede etičkih pravila, ne bi im omogućila da dobiju naknadu za štetu koja je izravno povezana s navodnom povredom članka 101. i/ili 102. UFEU-a iz pritužbe. S jedne strane, određene tužbe su zastarjele prema poljskom pravu zbog primjene trogodišnjeg roka zastare koji je predviđen nacionalnim pravom za tužbe koje su povezane s obavljanjem gospodarske djelatnosti. S druge strane, prema mišljenju tužiteljâ, poljski sudovi još nisu spremni osigurati djelotvornu zaštitu prava poduzetnika koja su zajamčena člancima 101. i 102. UFEU-a.

91 Komisija zahtijeva odbijanje tog tužbenog razloga kao neosnovanog.

92 Uvodno, Opći sud podsjeća na to da, u skladu s člankom 47. prvim stavkom Povelje o temeljnim pravima, svatko čija su prava i slobode zajamčeni pravom Unije povrijeđeni ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred sudom, u skladu s uvjetima utvrđenima navedenim člankom. To je načelo jedno od općih načela prava Unije, koje proizlazi iz ustavnih tradicija zajedničkih državama članicama te je zaštićeno člancima 6. i 13. EKLJP-a. U skladu s objašnjenjima koja se odnose na članak 47. Povelje o temeljnim pravima, koja, u skladu s člankom 6. stavkom 1. trećim podstavkom UEU-a i člankom 52. stavkom 7. Povelje o temeljnim pravima, treba uzeti u obzir pri njezinu tumačenju, članak 47. drugi stavak Povelje o temeljnim pravima odgovara članku 6. stavku 1. EKLJP-a (presuda od 22. prosinca 2010., DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, t. 29. i 32.).

93 Kao prvo, što se tiče argumentacije tužitelja u pogledu povrede njihova prava na djelotvornu sudsku zaštitu pred Općim sudom, treba podsjetiti na to da fizičke ili pravne osobe koje su ovlaštene podnijeti pritužbu na temelju članka 7. Uredbe br. 1/2003 imaju na raspolaganju pravni lijek namijenjen zaštiti njihovih legitimnih interesa ako njihova pritužba nije djelomično ili u cijelosti prihvaćena (presuda od 25. listopada 1977., Metro SB-Großmärkte/Komisija, 26/76, EU:C:1977:167, t. 13.). Međutim, u ovom slučaju, tužitelji su iskoristili upravo to pravno sredstvo tako što su podnijeli ovu tužbu na temelju članka 263. UFEU-a.

94 Kao drugo, u pogledu činjenice da su tužitelji od Komisije htjeli dobiti odluku kojom se utvrđuje postoje li navodne povrede članka 101. i/ili 102. UFEU-a kako bi, prema potrebi, protiv takve odluke podnijeli tužbu na temelju članka 263. UFEU-a, valja podsjetiti na to da se člankom 7. Uredbe br. 1/2003 podnositelju pritužbe ne dodjeljuje pravo da od Komisije zahtijeva da donese konačnu odluku o postojanju ili nepostojanju navodne povrede, jednako kao što ne obvezuje Komisiju ni u kojem slučaju na to da postupak provede do faze konačne odluke (presuda od 18. listopada 1979., GEMA/Komisija, 125/78, EU:C:1979:237, t. 18., i rješenje od 31. ožujka 2011., EMC Development/Komisija, C-367/10 P, neobjavljeno, EU:C:2011:203, t. 73.).

95 Nadalje, potvrditi stajalište tužitelja prema kojem bi Komisija morala sustavno pokretati istragu kada je pritužbu, sličnu onoj koja joj je podnesena, prethodno odbilo, možda i pogrešno, nacionalno tijelo nadležno za tržišno natjecanje iz razloga povezanih sa zastarom, ne bi uostalom bilo u skladu s ciljem članka 13. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, koji je osigurati da u predmetu rješavaju tijela unutar europske mreže za zaštitu tržišnog natjecanja koja su za to najviše mjerodavna (vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2015., easyJet Airline/Komisija, T-355/13, EU:T:2015:36, t. 37.). U svakom slučaju, ni Uredbom br. 1/2003 ni Obaviješčću Komisije o suradnji u okviru Mreže tijela za zaštitu tržišnog natjecanja (SL 2004., C 101, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 231.) ne stvaraju se ni prava ni očekivanja za poduzetnika u vezi s tim da će njegov predmet

riješiti određeno tijelo nadležno za tržišno natjecanje (vidjeti presudu od 17. prosinca 2014., Si.mobil/Komisija, T-201/11, EU:T:2014:1096, t. 39. i navedenu sudsku praksu) kako bi, ovisno o slučaju, imao koristi od dokaza koje bi to tijelo prikupilo u okviru svojih istražnih ovlasti.

96 Kao treće, tužitelji se u biti žale, s jedne strane, na to da na nacionalnoj razini ne postoji nijedan pravni lijek na temelju kojeg bi se mogla učinkovito dobiti naknada štete za koju smatraju da su pretrpjeli zbog ponašanja društava iz pritužbe i koju UOKiK nije istražio te, s druge strane, da ne postoji pravno sredstvo protiv odluke UOKiK-a da ne pokrene nacionalnu istragu iz razloga povezanih sa zastarom jer je u rješenju II GSK 1035/11 od 12. srpnja 2011. Naczelny Sąd Administracyjny (Vrhovni upravni sud, Poljska) u sličnom predmetu presudio da se „informacija [predsjednika UOKiK-a] o nepostojanju temelja za pokretanje postupka u području zabranjenih sporazuma ne može smatrati odlukom o odbijanju pokretanja istrage" i da je „[d]opis predsjednika UOKiK-a [u tom pogledu] informativne naravi i ne može se smatrati aktom ili mjerom u smislu članka 3. stavka 2. točke 4. Zakonika o postupku pred [poljskim] upravnim sudovima".

97 Međutim, u tom pogledu, iako je Komisija na raspravi priznala da nije isključeno da su sudskom praksom Naczelny Sąd Administracyjny (Vrhovni upravni sud) mogli biti povrijeđeni članci 101. i 102. UFEU-a i opravdano kasnije pokretanje postupka protiv Republike Poljske, Opći sud podsjeća na to da postupak predviđen člankom 7. Uredbe br. 1/2003 nije povezan s utvrđivanjima eventualnih povreda tijela, uključujući sudskih, država članica jer su ona obuhvaćena postupkom zbog povrede obveze iz članka 258. UFEU-a (vidjeti u tom smislu rješenje od 29. rujna 1997., Sateba/Komisija, T-83/97, EU:T:1997:140, t. 39.) i da nije dopušteno zaobilaženje stvarno primjenjivih pravila time da se pokuša iz primjene članka 258. UFEU-a izuzeti postupak uređen Ugovorom na način da ga se umjetno podvrgava pravilima predviđenima Uredbom br. 1/2003 (vidjeti rješenje od 19. veljače 1997., Intertronic/Komisija, T-117/96, EU:T:1997:16, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

98 Stoga treba odbaciti argumentaciju tužitelja koja se odnosi, s jedne strane, na kratkoću roka zastare primjenjivog na UOKiK u pogledu progona protutržišnih ponašanja i trogodišnjeg roka zastare primjenjivog na tužbe poduzetnika na temelju poljskog prava te, s druge strane, na nepostojanje pravnog lijeka u poljskom pravu protiv odluke UOKiK-a da ne pokrene nacionalnu istragu.

99 Neovisno o odbijanju UOKiK-a da pokrene nacionalnu istragu, tužitelji su u svakom slučaju mogli pred nacionalnim sudovima i u skladu s nacionalnim pravom podnijeti tužbe za naknadu navodne štete nastale zato što su subjekti iz pritužbe povrijedili članak 101. i/ili 102. UFEU-a. U tom pogledu, s jedne strane, okolnost da se Direktivom 2014/104/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o određenim pravilima kojima se uređuju postupci za naknadu štete prema nacionalnom pravu [zbog] kršenj[a] odredaba prava tržišnog natjecanja država članica i Europske unije (SL 2014., L 349, str. 1.), za razliku od poljskog prava koje se *ratione temporis* primjenjivalo tijekom podnošenja nacionalne pritužbe, za takve tužbe predviđa dulji rok zastare, u ovom slučaju od pet godina, nije relevantna jer rok za prenošenje te direktive još nije bio istekao u trenutku podnošenja te pritužbe. S druge strane, u svakom slučaju, čak i da je dokazano da tužitelji nisu raspolagali prikladnim pravnim sredstvom pred nacionalnim sudovima za dobivanje naknade navedenih šteta na temelju *private enforcementa* (privatna provedba) pravila tržišnog natjecanja, takva situacija ne bi mogla imati za učinak da se Komisiju obvezuje na pokretanje istrage na razini Unije na temelju *public enforcementa* (javna provedba) navedenih pravila.

100 Uostalom, tužitelji su objasnili da su pred Sąd Okręgowy w Warszawie (Okružni sud u Varšavi, Poljska) podnijeli tužbu za naknadu štete na temelju poljskog prava radi dobivanja naknade štete koju su navodno pretrpjeli zbog pogrešnih odluka koje su donijeli dužnosnici poljskih nadzornih tijela i zbog postupka koje je društvo RWA pokrenulo kako bi ti dužnosnici donijeli takve odluke.

101 Naposljetku, u pogledu argumenta koji se temelji na navodnoj Komisijinoj povredi članka 1. Protokola br. 1 uz EKLJP, treba ga odbiti kao nedopuštenog, kao što tvrdi Komisija, jer argumentacija tužiteljâ u tom pogledu ne ispunjava zahtjeve jasnoće iz članka 76. Poslovnika Općeg suda.

102 S obzirom na sva prethodna razmatranja, prvi tužbeni razlog treba odbiti, a stoga i tužbu u cijelosti.

Troškovi

103 Sukladno odredbama članka 134. stavka 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

104 Budući da tužitelji nisu uspjeli u postupku, valja im naložiti snošenje troškova postupka sukladno zahtjevu Komisije.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (prvo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Društvima Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH i Agria Beteiligungsgesellschaft mbH nalaže se snošenje troškova.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 16. svibnja 2017.

Potpisi

Sadržaj

Okolnosti spora 2

Postupak pred UOKiK-om 2

Postupak pred Komisijom 3

Postupak i zahtjevi stranaka 5

Pravo 5

Drugi tužbeni razlog 5

Prvi dio drugog tužbenog razloga, koji se odnosi na očitu pogrešku u ocjeni interesa Unije da pokrene istragu 6

– Opća razmatranja 8

– Vjerojatnost utvrđivanja povrede prava tržišnog natjecanja i opseg istrage 10

– Primjenjivost sudske prakse koja proizlazi iz presuda od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija (T-111/96,) i od 1. srpnja 2010., AstraZeneca/Komisija (T-321/05), u ovom slučaju 15

Drugi dio drugog tužbenog razloga, koji se odnosi na korisni učinak članaka 101. i 102. UFEU-a 13

Prvi tužbeni razlog 14

Troškovi 17